

MOLNÁR RÓZSA KÉT VERSE

TEREMTÉS

. . . és zúdul, kavarog a fény,
a sötétet arcul üti.
Az kínjában reszketve fél.
A Napot pecsétül üti

hatalmas papírlapjára
szerződésének az Isten.
Furcsán néz haragjára
a gyűrődni kezdő nincsen.

Rég perelt már így az Úr.
Szégyenében az úr fakul.
Megadja magát? Miért ne!

Létkék szemet nyit az égre.
Szikrák gurulnak markából,
mát szül, idő a magvából . . .

ÁTÉBREDÉS

A vagyok és nem vagy
határáról mosolyogsz . . .
megtaláltalak, de te már
nem látsz engem . . .
nem tudom, mi a kicsi,
és mi a nagy,
ami merül vagy
amibe merülsz . . .
. . . és nem tudom, hogy te vagy,
vagy a mindig voltál . . .

